

at Socialdemokraterne ikke, fordi man sætter en Pistol for Brystet af os, føler sig kaldet til øjeblikkelig at stemme for den Art Love, som den højtærede Handelsminister her er mødt med.

Endelig skal jeg tilføje, at det forekommer mig unægtelig, at den højtærede Handelsminister vel skal vogte sig for at tale for meget om Arbejdsløshedens Forøgelse. For 14 Dage siden erklærede han kategorisk overfor Skotøjsindustriens Fabrikker og Arbejdere, at der blev ingen Importregulering efter 31. Marts; dermed ved han, at Arbejdsløsheden forøges indenfor dette Fag med mindst 1 000—2 000 Arbejdere. Lad os lade være at forsøge os med Blaar, naar man dog ikke kan anvende det.

Røde: Da jeg i September havde haft den Ære at anbefale Forslaget til en Ordning af Landmandsbankens Affærer, rettede en af mine politiske Meningsfæller privat en stærk Bebrejdelse mod mig for, at jeg havde medvirket til, at mit Parti stemte for denne Ordning. Han sagde: Ved De da ikke, at Landmandsbankens Tab vil vise sig at være meget større end det, det er opgjort til her, og at denne Ordning derfor ikke kan holde? Jeg svarede dertil: Nej, det ved jeg ikke, det kan jeg ikke vide, og det kan jeg ikke tro, thi Regeringen og Nationalbanken og Bankinspektøren har alle paa den højtideligste Maade forsikret os, at man er naaet fuldt til Bunds i Landmandsbankens Affærer, at hvad der kan komme bag efter er Bagateller, man er naaet fuldt til Bunds ved en endogsaa særdeles skarp Vurdering; Statsministeren har i Udvalget tillige henvist til, at fremmede Bankdirektører har erklæret Vurderingen som særlig skarp; fra alle Sider har man sagt os, at den Ordning kan vi trygt gaa ind til, fordi Ordningen betyder Landmandsbankens Opretholdelse og Ro i Næringslivet.

Det var i Tillid til disse Erklæringer, vi i September stemte for en Ordning, som ikke bød Landmandsbanken en absolut og ubegrænset Statsgaranti, men som indskød Statsmidler i et bestemt Omfang som Bankens Kapital, og som tillige under Rigsdagens stadige Kontrol ydede Garanti for de nødvendige midlertidige Laan i en Overgangstid.

Saa kort efter, at disse højtidelige Forsikringer blev givet os, drister saa den højtærede Statsminister sig til at overvælde Rigsdagen med et Lovforslag, hvori han paa ny kræver at tages som Garant for

Rigtigheden af, hvad der siges. Jeg siger: Saa kort efter, at Kendsgerningerne har vist, at alt, hvad der sagdes i September, var usandt, kommer man her og kræver for sin Person Tillid til det Lovforslag, man fremsætter, og man drister sig til at sige, at de, der ikke vil stemme for dette, aner ikke, hvad det er for et Ansvar, de paatager sig, og navnlig ikke, hvad det var for et Ansvar, de paatog sig, hvis de bragte Forslaget til Forkastelse nu.

Det er rigtigt, at den højtærede Statsminister har bragt Rigsdagen i en saadan Stilling, at dette Lovforslags baade Vedtagelse og Forkastelse vil bringe Landet i store Vanskeligheder. Det er den højtærede Statsministers Ansvar, at Rigsdagens Stilling er saadan, at baade Forkastelse og Vedtagelse betyder store Vanskeligheder for Landet, det er hans Ansvar, fordi han har grebet fejl i Juli, har grebet fejl i September og nu atter griber fejl. Man siger og har sagt her, at denne Sag er en stor Landssag, og det er rigtigt, at det er en Sag, som vedrører meget vidtstrakte Interesser i dette Land. Men hvis man ikke blot vil sige, at saadan er denne Sag, men ogsaa vilde handle efter denne Opfattelse, havde man søgt Rigsdagen i Tide, saa havde den højtærede Statsminister ikke, som han plejer, beholdt den for sig selv — jeg ved ikke, om han denne Gang har forholdt sine Kolleger den, det har han jo gjort før med andre Sager —, beholdt den for sig selv, saa at Rigsdagen ikke fik noget at vide, før vi pludselig, staaende her i en Forhandling om andre Sager, overraskes af Rygter af en saadan Art, at ingen kan konstatere, hvad det er, der foregaar, vi hører kun, at Landstinget nu atter skal indkaldes med telegrafisk Varsel. Vi stod midt i en Forhandling, hvorunder den højtærede Indenrigsminister her fra Talerstolen talte saaledes, at jeg for mit Vedkommende vægrer mig ved at tro, at den højtærede Indenrigsminister paa det Tidspunkt, han talte, vidste, hvad der forestod. Jeg vægrer mig ved at tro det, fordi jeg har en ikke ringe Agtelse for den højtærede Minister; jeg siger, jeg vægrer mig ved at tro, at han anede, at Landstinget skulde indkaldes telegrafisk til en Forhandling om dette Spørgsmaal, og saa talte, som om ikke Samling om denne Affære var yderst nødvendig, og al Udæskning maatte undgaas.

Den højtærede Statsminister har grebet fejl paa alle denne Sags Stadier. Og naar nu den højtærede Handelsminister siger